

lyksalig smilende ned ad Stien med sit krumme Ben og sin syge Fod, der med de mange omviklede Klude lignede et Svøbelsebarn.

Denne gamle Mand, der var Byens Stolthed og Kæledægge, havde en Historie, som i korte Træk var hele Sognets. Indtil sit fem og tresindstyvende Aar havde Gammel-Erik været Egnens mest berygtede Slags- og Svirebroder, der oftest laa drukken omkring i Landevejsgrøfterne og hovedsagelig levede af, hvad han om Natten stjal eller røvede rundt om i Gaardene. Men siden et nyt, aandeligt Liv ved Væver Hansen var blevet vakt her — muligvis tillige paa Grund af den Lemlæstelse, der samtidig ved et Svirelag havde gjort ham til Krøbling — var han paa en Gang blevet til et helt nyt Menneske, der nu levede fredeligt i Samliv med en rød Kat, overalt modtaget og hyldet som det levende Vidnesbyrd om det ny Ords undergørende Magt.

Emanuel havde skilt sig fra sine Ledsagere og sat sig op paa en Afsats højere oppe paa Skrænten. Han trængte til et Øjeblik at være ene med sine Tanker.

Og som han nu sad der og saae paa, hvorledes Par efter Par langsomt steg ned imod Stranden — altid Kvinde med Kvinde og Mand med Mand; saae, hvorledes de alle et Øjeblik standse ved Foden af Stien, ligesom overvældede af Skæret fra Himmel og Hav, og derpaa søgte sig Siddepladser paa Skrænterne, — blev han slaaet af det Navn „Kirken“, hvormed Befolkningen havde døbt denne Plads. Han fik i dette Øjeblik selv en Fornemmelse af at være Vidne til en Kirkegang, højtideligere end nogen, han hidtil havde deltaget i. I lange Rækker sad tilsidst den hele Menighed omkring ham paa de terrasseformede Skraaninger — Kvinderne nederst, med Kjöleskørtet samlet i Skødet og Lommetørklædet mellem Hænderne, nogle i store, sorte Kirkehætter, andre i pragtfulde Gyldenstykkets Huer, der i det svindende Dagskær straaledede om deres Hoveder som Helgenglorier. I Rækkerne ovenover sad Mændene med Armene tungt støttede paa de optrukne Knæ. Og allerøverst saaes en Gruppe Børn, der laa med Haanden under Kinden og kiggede